

RADU GABREA

Radu Gabrea (n. 20 iunie 1937, București) este un regizor și scenarist român.

A fost printre organizatorii manifestației care urma să aibă loc în Piața Universității în ziua de 5 noiembrie 1956. A fost arestat la 12 noiembrie 1956. Ancheta sa a fost condusă de locotenent colonel Constantin Popescu, căpitan Gheorghe Enoiu, locotenent major Iosif Moldovan, locotenent major Vasile Dumitrescu, locotenent major Gheorghe Vasile, locotenent major Constantin Oprea și locotenent Nicolae Urucu. A fost judecat în lotul „Mitroi”, compus în cea mai mare parte din studenții de la Facultatea de Drept. Prin sentința penală nr. 534 din 19 aprilie 1957 a Tribunalului Militar București a fost achitat, fiind eliberat la 28 mai 1957. După eliberare, și-a continuat studiile la Facultatea de Construcții, înscriindu-se apoi la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică din București.

Radu Gabrea debutează în 1969 cu filmul de lung metraj „Prea mic pentru un război atât de mare”. Filmul, realizat după un scenariu de D.R. Popescu, a fost premiat la Festivalul de la Locarno, în 1970. În 1970 realizează primul serial de televiziune din România: „Urmărirea”. Următorul său film, „Dincolo de nisipuri”, realizat în 1973, a fost oprit din ordinul lui Nicolae Ceaușescu. În urma conflictului respectiv, precum

și a intervențiilor cenzurii, Radu Gabrea a emigrat în Germania, țara de origine a mamei sale. Regizează, în continuare „Nu te teme, Jacob!” (*Fürchte dich nicht, Jakob!*) (1981), *Un bărbat ca Eva* (*Ein Mann wie EVA*) (1984), *Ein Unding der Liebe* (1988), *The Secret of the Ice Cave* (1989), *Ins Blaue* (1991) - film TV, *Rosenemil - O tragică iubire* (1993), *Struma* (2000), *Noro* (2002), *Moștenirea Goldfaden* (2004), *Cocoșul decapitat* (2008) - ecranizare după romanul omonim al lui Eginald Schlattner, *Călătoria lui Gruber* (2008).

1. Considerați că România de azi este diferită de cea anterioară anului 1989? Din această perspectivă, se poate vorbi, din perspectiva dumneavoastră, de o magistratură de dinainte de 1989 și de una de după 1989?

M-am întors în țară în 1997. Pot să spun că sistemul nu s-a îmbunătățit aproape deloc. Dreptul și felul de a fi interpretat în România este unic și straniu. Nu e de mirare atunci când răspunsul la întrebarea următoare nu poate fi decât categoric da: a accepta în justiție astăzi oameni din vechea justiție comunistă, **o justiție declarat de clasă**, care nu avea nimic din justiția în sensul în care ne-a fost ea lăsată de la dreptul roman și „Magna Charta” este o aberație. Normele de angajare bazate pe vechime: cu cât rangul în justiție avizat e mai înalt, cu atât mai mare trebuie să fie vechimea în profesie, este aberant! Cu cât ai mai mult exercițiu în justiția comunistă, cu atât poți accesa o treaptă superioară în justiția României de astăzi.

2. Ar trebui trecută cu vederea colaborarea unor magistrați cu serviciile Securității, dată fiind experiența și competența acumulată (știut fiind că un bun specialist se formează în mulți ani) sau ar trebui ca aceste persoane să fie expuse și îndepărtate din profesie? Soluția din

Germania de Est, unde, după căderea zidului și reunificare, judecătorii din perioada comunistă au fost îndepărtați, este cea mai bună?

Vezi răspunsul anterior! Evident că nu mai pot face parte din noua justiție!

3. Ce socotiți că ar trebui să facă membrii acestui corp profesional pentru întărirea independenței și sporirea încrederii publicului în actul de dreptate? Cum ar trebui să se comporte un judecător? S-a născut oare judecătorul ideal?

Să fie independent politic și material, dar, înainte de inamovibilitate trebuie întrebat: pentru cine? Intâi selecția și apoi inamovibilitatea!